

نقد نمایشگاه انفرادی عکاسی سروش کیایی

عنوان نمایشگاه: "اینجا: پردیس ولیعصر دانشگاه هنر"

روش نقد: پساختارگرا

عنوان نمایشگاه "اینجا: پردیس ولیعصر دانشگاه هنر" قبل از آن که بخواهد آنجا یعنی پردیس ولیعصر دانشگاه هنر را نشان دهد به تمام اشیاء و اشکال نافرمی که منجر به رویدادی ساکن در فضای دانشگاه شده‌اند می‌پردازد، اگر شیء نافرمی هم وجود نداشته باشد، یک پرسپکتیو نافرمان آن رویداد ساکن را در عکس گیر می‌اندازد. اشیاء و شکل‌های نافرمان را از شیء مشما کشیده شده، گرافیتی روی دیوار، نمای تکمیل نشده، مجسمه‌ی چوبی تا راهروها و تخته‌های اعلامیه و کارگاه‌ها می‌توان در عکس‌ها دنبال کرد؛ به طوری که ذهن به عنوان نمایشگاه برمی‌گردد و با کلمه‌ی دانشگاه درگیر می‌شود؛ حالا کنایه‌ی مجموعه عکس را پیدا می‌کند. همانطور که بیانیه می‌گوید اینجا مکان روزمره‌ی عکاس است. حالا در این روزمرگی هر چقدر هم که چیدمان فضا نافرمان باشد و به نظر اشیاء اضافی در آن مکان وجود داشته باشد، دیگر برای او جزئی از فضا هستند که نبودشان بعد از سال‌ها، عادی جلوه نخواهد کرد. این‌ها همان اشیائی هستند که وجود نابه‌جایشان کنجکاوی برمی‌انگیزد، ملال روزمرگی را کم می‌کند و در نهایت تعلق خاطر ایجاد می‌کند. همانطور که بیانیه اشاره می‌کند: "در و دیوار اینجا برای من خاطره دارد و برای خیلی‌های دیگر هم."

در قاب‌های چهارتایی مجموعه عکس، موضوعات مشترکی دنبال می‌شود: راهپله، اتاق، محوطه، قاب در و پنجره، سردر، دیوار و ...؛ چیزهایی که مکان را ساخته‌اند و در نهایت گردهمایی جزئیاتشان باعث تفاوت با دیگر مکان‌ها می‌شود. چقدر می‌توان بر جزئیات تمرکز کرد، تا چه اندازه می‌توان بر روزمرگی دقیق شد تا دیگر کلنجر رفتن با آن از یاد برده شود. مجموعه که در عنوان خود به "اینجا" اشاره می‌کند، بیشتر به دنبال آنجا و آن بیرون است. او در اینجا می‌گردد بلکه چیزی بیاید، در حالی که در تنگنای دیوارها آسمان آبی دیده می‌شود؛ در بالکن با صندلی پلاستیکی آفتاب آن بیرون بر زمین افتاده است. هر چقدر اینجا برای کاویدن در دسترس بوده؛ آن بیرون دست‌نیافتنی مانده است.